

Πικρός ο καημός και λαχτάρα σου ήταν να γυρίσεις πίσω στην Κυθρέα, που πολλή αγαπούσες κι έκλαιγες για τη στέρση της. Δε θέλησες να γυρίσεις σαν απλός προσκυνητής και να ξαναφύγεις από εκεί. Ποθούσες να γυρίσεις στα άγια χώματά της και να παραμείνεις σ' αυτά, όπως τα ζούσες από μικρό παιδί, μέχρι τον εκτοπισμό. Να γυρίσεις και να ζεις ελεύθερος εκεί, όπως ζούσαν οι γονείς και οι πρόγονοί μας όλοι, που άφησαν εκεί τη στερνή τους νιοή και αναπαύονται ειρηνικά στο χώμα της. Την πίκρα σου τούτη τίποτα δεν στάθηκε αρκετό να τη μετριάσει και τον πόνο σου το βαθύ να τον απαλύνει.

Θυμούμαι ακόμη το πόσο δυσκοιλεύτηκα, σαν έγινα μέλος της πατρικής σου οικογένειας να σε αποκαλώ θείο, μια και από καιρό σε γνώριζα και σε ήξερα σαν το θεμιστό το δάσκαλο και σε καθούσα με το μικρό σου όνομα, μέχρι που τα κατάφερα και τότε μου έγινε τόσο αγαπητή η προσφώνηση «θείε θεμιστό».

Η όλη σου η ζωή δεν μπορεί, ούτε είναι δυνατό να περιληφθεί σε λίγα μόνο λόγια. Όσο επαινετικά κι αν είναι τούτα, δεν μπορούν να σκιαγραφήσουν τη μεγάλη μορφή σου.

Είναι αλήθεια πως αφήνεις πίσω σου μνήμην αγαθή και, όπως όλοι όσοι σε γνώρισαν, μόνο καλὰ λόγια έχουν να πουν για σένα και τα επαινετά σου έργα να θυμηθούν. Τούτο μόνο ας αποτελῆ δικό σου αιώνιο μνημόσυνο, γιατί σαν φεύγει κάποιος από την πρόσκαιρή μας ζωή, αυτό διακαώς επιθυμεί και για τούτο, όταν είναι νουνεχής, αγωνίζεται και μοχθεί, όσο βρίσκεται πάνω στη γη.

Στο ταξίδι σου τούτο το στερνό, που το πραγματοποιείς πλήρης ημερών, μεταφέρεις μαζί σου εφόδιο ατίμητο τις καλές σου πράξεις. Αυτές θα το κάνουν για σένα πιο άνετο και οπλισμένος μ' αυτές μετά των αγίων θα καταταγείς, πράγμα που όλοι ευχόμαστε και το επιθυμούμε.

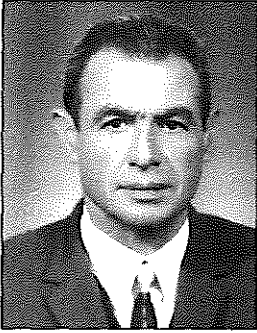
Καλό σου ταξίδι, θείε θεμιστό. Ελαφρύ το χώμα της φιλόξενης γης, που σε λίγο θα σε δεχτεί. Αναπαύου σ' αυτήν ως την ευλογημένη ημέρα που θα καταστεί δυνατή η ανακομιδή των λειψάνων σου, για να εναποτεθούν μόνιμα στην κυθρεώτικη γη.

Αιωνία ας παραμείνει, δάσκαλε θεμιστό, η δική σου μνήμη.»

Λοῖζος Γεωργίου

12.1924-2.2009

«Υπήρξε ένας πραγματικός άνθρωπος με ήθος και αρετές, αξιοπρεπής, μειλίχιος, κοινωνικός, γεμάτος ανθρωπιά και καθυσύνη, γι' αυτό έχαιρε του προσήκοντος σεβασμού από τους συνανθρώπους του» ανέφερε μεταξύ άλλων στον επικήδειο

ῥόγο του για το Λοῖζο Γεωργίου ο Δήμαρχος Κυθρέας κος Μ. Σάββα, για να συνεχίσει λέγοντας πως η γήυικιά μορφή του θα είναι πάντα στο μυαλό του γιατί ζήσανε στην ἴδια γειτονιά αἰθιά και γιατί από μικρής ηἡλικίας σύχναζε στον μύθο του, τον «Μαρρή», για να διαβάσει δωρεάν την εφημερίδα «ο Φιλεηλεύθερος» και να παρακολουθήσει τη λειτουργία του μύθου.

Γεννημένος το 1924 από γονείς το Γιώργο Χατζηνικόηα –Νικοηαἰἰδη (Γιώρκο της Χατζηνούς) και μητέρα την Ελεγκού του Βασίηη, που εκτός από τον Λοῖζο απέκτησαν ακόμα 6 παιδιά. Τους: Σταυρούηηα (Αντρέα Αδαμἰδη), Βάσο (Φοἰβη Κοηιού), Άννα (Ευγένιος Ανδρονἰκου), Μαρία (Ανδρέα Καηιογήρου) Νἰκο (Φρόσω Ακαθιἰώτου) και Χρίστα (Μιχάηη Συμεωνἰδη).

Ο Λοῖζος φοἰτησε μέχρι την Τετάρτη τάξη στο Παγκύπριο Γυμνάσιο και στη συνέχεια δούηεψε μαζί με τον πατέρα και τα αδέηφια του στον ιδιόκτητο Μύθο τους, το «Μύθο του Μαρρή». Φεύγει, μετά τον θάνατο του πατέρα του σε δυστύχημα, και αναζητεί την τύχη του στην Αυστραηία από όπου επιστρέφει μετά πάροδο τριἰών χρόνων. Δεινός γνώστης της λειτουργίας του νερόμυθου, ενοικιάζει το Μύθο «Γιατρό» στην Κυθρέα ενώ παράηηηηα διατηρεί μαγαζί στο χάνι του Αγἰου Αντωνἰου στη Λευκωσία. Δυστυχἰως με τις δικοινοτικἰες ταραχές του 1964 ξεριζἰώνεται για πρώτη φορά από το χώρο της εργασίας του και περιορίζει τις επαγγελματικἰες του δραστηριότητες στο χώρο της Κυθρέας. Οι Κυθρεἰτες θα τον θυμἰούνται να πηγαινοἰρχεται με το αυτοκἰνητό του φορτωμένο σιτηρά και ζωοτροφἰές από και προς τη Λευκωσία.

Το 1958 ενἰώνει τη τύχη του με την Λέηηα ἰωσήφ Κορεἡηηη, με την οποἰά απέκτησαν δύο παιδιά, την Άννα (παιδἰατρο) και τον Γιώργο.

Στη διάρκεια της Τούρκικἰης εισβολἡς, αμέτρητοι ἦταν οι στρατιἰτες που με το αυτοκἰνητό του μετέφερε από τα βουνά του πενταδακτύηου στις εηεἰυθερες περιοχές, μη ηιογαριάζοντας αν ἦταν μέρα ἡ νύκτα, οἰτε το κἰνδυνο που διἰετρεχε...

Μετά την εισβολἡ, ξεριζἰωμένος από τον τόπο του αἰτή τη φορά και διωγμένος από τις δικἰες του εργασἰες στην Κυθρέα, ρἰχτηκε ξανά στον αγἰωνα για επιβἰωση της οἰκογἰνειας αἰθιά και για τη μόρφωση των παιδιἰών του.

Ἐφυγε σε ηἡλικία 84 χρόνων.